

ÁGYBAN, PÁRNÁK KÖZT . . .

/ hangulatok, gondolatok, mondatok /

A teljes életet nem lehet
percekbe sűriteni.
A teljes pusztulást
gyerekjáték.

Halottként éltem eddig
feltámadásra várva.

Már nem számít mikor
és nem számít hol.

Régóta figyeltelek.
A kezed öledben pihent.
Sokáig néztem arcod, szemeid.
Tekinteted messze bolyongott.
A tegnapban?
A holnapban?
De én leragadtam a mában.

Észrevettelek.
Vártam, hogy közelebb gyere.

Összenéztünk.
Láttam,
hogylátod gondolataimat is.
Hallgattam,
néztelek.
Hallgatásom többet mondott neked
bármilyen szónál.

Meg se vártad, hogy elpiruljak,
ölelésseddel magadba zártál.

Irtózatoss volt a tömeg.
Mintha az egész világ
egyetlen villamosra akart volna
fölszállni.

Agytekervényeim mélyén
megláthatod valódi arcom.

Pohár vizként
add nekem önmagad,
hogy véled
olthassam szomjam.

Álmaimban
a múlt volt a király.
Nappal próbáltam
a jövőt látni,
de ritkán sikerült.

Minden zöldet elsöpörtek a Hernyótalpasok.
Rések nyíltak a mezők helyén.
Betonsilók, alagutak.
És megtölti a réseket az
alattomos halál.

Megálmodtam jövőnket.
Gyermekeket álmodtam.
Házat,
kertet,
békét.

Majd újra gépek jönnek,
 és elsimítják a földet.
 És minden zöld lesz újra,
 mintha nem történt volna
 semmi.
 És a fű alatt ott lapul a
 nukleáris pusztulás.

A kerekasztal egyenlő esélyeket ad.
 Mégsem tudják
 békésen körülülni.

Az éjszaka közepén
 ideiglenesen a jövő vette át
 a hatalmat
 álmomban.
 A detonáció
 szilánkokra szakította
 a földet.

Később fölébredtem.

Álmom mélyén
 ott hever, egy
 áldott jövő otthona.

A megszokott életritmust
 nehéz kizökkenteni.

Egy nap
 fejfájásra ébredtem.
 Borongós, nyirkos
 hajnal volt.

4. /
Én később keltem.
Addigra fölébredt
a nap is.

A nappalok elsötétülnek,
az éjszaka nem változik.

Ezernyolcszáznegyvenkilencben
a Segesvári csatában
Petőfi Sándor hősként halt meg.
A harcmezőn,
ahogy megálmodta.

Hajamat lobogtatta
a szél,
de már más lobogókon
gondolkodtam:
Zászlós ünnepeink
legtöbbjéhez
vér tapad.

Ma nincs szükség
háborús hősökre.
A halottak nem tudnak
emlékezni
a halott hősökre.

Boldognak láttam a
növényeket,
amikor virágba
borultak.

Lehullanak a levelek.
A kopárság nyáron is tart.

Segíts, hogy szebb legyen
a szenvedés, hogy
szebb legyen a
szépség.

Az élet véges,
csak a halál örök.

Örökké szeretsz?

Az élet véges,
csak a halál örök.

Örökké szeretlek.

Az élet véges,
csak a halál örök.

Petőfi a harcmezőn halt meg.

Jóbb volna
ágyban, párnák közt...

a karjaidban...

Szegedi István Budapest, 1984.

február 22. - március 9.